

Cristian Vasile s-a născut la 8 mai 1908 în Brăila, primul fiu al judecătorului Gheorghe Vasile - căzut eroic pe front la Mărășești, în ziua de 17 august 1917. După absolvirea liceului în 1928, a intrat la Conservatorul din București, dar sedus de mirajul Capitalei, a abandonat studiile, apucându-se de cântat în localuri bucureștene: Răcaru, La Fayette, Grant, Roata lumii, Vulpea Roșie ș.a. Patronii localurilor se băteau pe el spre a-l avea diseur, marii compozitori ai vremii (Ionel Fernic, Ion Vasilescu, Eli Roman ș.a.) se întreceau în a-i încredința melodiile ce le transforma instantaneu în șlagăre, iar renumitele case de discuri ale epocii (Odeon, Columbia, Marconi etc.) îi ofereau contracte de nerefuzat.

Au fost mai bine de 10 ani de mare succes în care publicul îl adula, cântând ca nimeni altul (și Bucureștiul interbelic nu ducea lipsă de mari vedete ale genului precum Jean Moscopol, Titi Botez, Ștefan Teodorescu-Zavaidoc, Gheorghe Ionescu-Gion, Petre Alexandru sau mai tânărul Gică Petrescu) tangouri, romane, cântece de dragoste și pahar. Șlagăre interpretate de Cristian Vasile ca: Iubesc femeia; Îți mai aduci aminte doamnă?; Femeia, eterna poveste; Vrei să ne-nțlnim sâmbătă seară?; Sub balcon eu ți-am cântat o serenadă; Nu mai plânge baby; Suflet candriu; Scrisoare de amor; Când felinarele se-prind; Pentru tine am făcut nebunii; În ochii tăi fermecători; Pe cer s-a stins o singură stea; Aprinde o țigare; Minciuna; Nunuța; Ce-ar fi?; Adio doamnă și numeroase altele (din cele peste 300 de melodii cântate) au rămas de-a pururi în inimile românilor de toate vârstele.

Dar cel mai mare succes, Cristian Vasile l-a reperat cu cântecul Zaraza, un tango sud-american compus în 1929 de argentinianul Benjamin Tagle Lara (1892- 1932), înregistrat la casa de discuri Odeon în 1931, pe versurile poetului Ion Pribeagu, șlagăr considerat de specialiști drept una din cele mai frumoase melodii ale tuturor timpurilor, și care a alimentat nenumărate legende urbane. În anii '40, Cristian Vasile s-a înrolat în armată și a plecat pe front, atât pe cel estic cât și pe cel de Vest, cântând ostașilor spre a le alina suferințele și ridica moralul.

După încheierea celui de-al Doilea Război Mondial, steaua marelui artist a apus și, cu sănătatea deteriorată (diagnosticat cu TBC), cariera muzicală a celui supranumit (de către compozitorul Ion Vasilescu) Ultimul Trubadur a luat sfârșit, interpretul Zarazei ajungând în sărăcie și mizerie. Muzica

sa nu plăcea noilor autorități iar el, spre deosebire de alți artiști ai epocii (Gică Petrescu, de pildă) a refuzat categoric să se alinieze și să cânte ode închinat lui Stalin și Gheorghiu-Dej, fiind scos din viața publică și interzis la radio.

După două mariaje nereușite, ambele în perioada sa de glorie, prima dată cu Francesca Frangulea din Roman și a doua oară cu Maud Mary născută Puricescu, vedetă a Teatrului Cărbuș, în anii '60 Cristian Vasile o reîntâlnește pe Rada Moldovan (1912-1980) fostă cântăreață a Trupeii lui Tănase (cu care a și înregistrat în 1936 melodia "Îți cânt iubirea mea") și care după război a făcut și detenție politică, reînnoțind vechea prietenie, iar mai târziu căsătorindu-se. În a doua parte a anilor '60, Cristian Vasile a plecat la Piatra Neamț, angajându-se la Teatrul Tineretului (ca regizor tehnic).

După pensionare, la începutul anilor '70, Cristian Vasile și soția sa, Rada Moldovan s-au mutat la Sibiu (la rudele ei) spre a-și îngriji sănătatea, tot mai precară (avea cancer, cardiopatie și alte afecțiuni). La 15 iunie 1974, Cristian Vasile a încetat din viață într-un nedrept anonim, fiind îngropat în prezența unui cerc restrâns de persoane în cimitirul Hipodrom I din Sibiu, fără cruce pe mormânt (a fost voința lui, afirmând textual "Cine vrea să-mi afle povestea, va ști să mă caute"). Prin muzica sa emoționantă ascultată și azi cu plăcere de toate generațiile, Cristian Vasile, rămâne în conștiința românilor ca o mare personalitate, care a câștigat definitiv pariul cu eternitatea.

Horățiu Măndășescu

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*